

En lignende Meddelelse gjøres Landstinget af dets Formand (P. D. Bruun) (se Tidenden Sp. 63), og en Udfigt over Indtægter og Udgifter optages i begge Tidender. Denne Fremgangsmaade er bleven fulgt i alle følgende Samlinger, kun at Udfigten over Indtægter og Udgifter siden Samlingen 1853—54, formentlig ifølge en Aftale mellem Formændene (jfr. Landstingstidenden for 1869—70 Sp. 1781—82), alene er bleven optagen i Landstingstidenden, hvis Formand derhos har nævnt de vigtigste Hovedposter og anstillet en Sammenligning med den foregaaende Samling, hvortil Folkethingets Formand da har henvist ved sin Anmeldelse af Regnskabet's Fremlæggelse til Medlemmernes Eftersyn.

Angaaende Statsrevisionens Forhold til Rigsdagens Regnskab bemærkes, at dette aldrig nogeninde af Formændene er blevet tilfattet Statsrevisionen til Revision, og som Følge heraf heller ikke behandlet af den; vedkommende Statsrevisor har kun henvendt sig til Kassereen, for af Rigsdagens Regnskab at se bekræftet, at det i Statsregnskabet som Udgift til Rigsdagen opførte Beløb var udgivet fra Finantshovedkassen til Rigsdagen.

Man vil derfor ogsaa i de forskjellige Revisionsbetænkninger indtil den over Statsregnskabet for 1867—68 inkl. finde, at Revisionen i sin Betænkning indskrænker sig til at angive Merudgiftens Størrelse og at indstille den til Billigelse, og selv dette er i de senere Betænkninger bortfaldet. Formændene og Statsrevisorerne synes altsaa at have været af den Anskuelse, at Rigsdagens Regnskab var de Sidste uvedkommende, hvad formentlig ogsaa bedst stemmer med Udtrykkene i Statsrevisorerens Instrux — den første, der vedtoges i 2den Samling, findes i Tillæg B. Sp. 483—486 (jfr. Folkethingstidenden Sp. 3730—33 og Landstingstidenden Sp. 2837—40). Denne vedtoges derefter hvert Aar, indtil den i Samlingen 1858 sloges fast (se Tillæg A. Sp. 935—940) og paa Grund af de forandrede Forhold paany gennemsaas og vedtoges i Samlingen 1866—67 (se Tillæg A. Sp. 2889—92) — og i Thingene er der aldrig reist nogen Indsigelse herimod før i Samlingen 1869—70. I den nævnte Samling fremkom nemlig ved første Behandling af Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for 1867—68 det kongevalgte Medlem Suenfson med nogle Ytringer (Landstingstidenden Sp. 1687—88) om Rigsdagens Regnskab for dette Aar, som han sagde manglede Nøiagtighed og Orden, han ansæde navnlig over den efter hans Mening grundlovstridige Maade, hvorpaa det var blevet behandlet af Statsrevisionen, og anmodede denne om „at tage Rigsdagens Regnskab under Behandling, fremsætte, hvor stor den Sum er, der er bleven brugt til Rigsdagen, og hvorledes det i det Hele forholder sig med Rigsdagens Regnskab“. — Hertil bemærkede Ordføreren (Tobiesen) (l. c. 1693): „Seg tror nu at maatte henstille til det ærede Medlems Dervedelse, om der dog ikke turde være nogen Grund for den Behandling, som de af Rigsdagen brugte Midler tidligere og nu have faaet af Statsrevisionens Haand. Seg maa dog antage, at det ærede Medlem er enigt med mig om, at de Midler, der bruges paa denne Maade, virkelig ere anderledes stillede end andre Midler, og at det altsaa virkelig har en god Grund, naar Revisionen forholder sig anderledes ligeoverfor dem end overfor de Midler, som ellers forbruges i Statens Tjeneste“. — Suenfson bemærkede hertil (l. c. 1693), at hvis Ordføreren mente, at Rigsdagens Regnskab skulde være undtaget fra Grundlovens Bestemmelse, kunde han ikke være enig med ham deri. Efter hans Mening burde Grundlovens Bestemmelser tagttages med Hensyn til Alt, hvad der angik Statens Regnskaber og Statens Udgifter. — Ved Sagens anden Behandling tog Landstingets tidligere Formand, M. P. Bruun, Ordet (se Tidenden 1779 ff.) mod det af Suenfson Anførte. Han giver en Forklaring om, hvorledes det i den forløbne Tid er gaaet til med disse Regnskaber, og yttre derefter: „Seg har nu aldrig været i Tvivl om, at ethvert enkelt Medlem af Thinget vilde være berettiget til at drage Regnskabet frem og gjøre det til Gjenstand for Behandling, være sig i dets Helhed eller dets enkelte Punkter, men dette er ikke slet hidtil; i det mindste kan jeg sige det med Bestemthed for de Aar, hvori jeg har haft den Ære at være Formand, og jeg tror heller ikke, at det er slet tidligere. Dette synes mig at tale for, at man i det Hele taget har været tilfreds med Regnskaberne, eller at i alt Fald de Punkter i samme, hvormed man ikke har været tilfreds, ikke have været saa væsentlige, at man har fundet sig foranlediget til at gjøre dem til Gjenstand for Bemærkninger“. Han hævder fremdeles, at Regnskabet er ført med Orden og Nøiagtighed. Angaaende Bevillingen paa Finantsloven til Rigsdagen yttre han, at den er „en rund Sum, uden Bilag, uden Underkonti og uden Anmærkninger. Ja, det er ikke alene en rund Sum, men det er en i høieste Grad kalkulatorisk Sum, og jeg tvivler endog paa, at der i hele Statsregnskabet findes nogen Post, som i den Grad er og maa være kalkulatorisk“. Foraauidt der kunde være Tale om, hvorvidt Merudgiften enten burde opføres paa en Tillægsbevilling, eller Statsrevisionen i sin Betænkning oplyse om Aarsagen dertil og derefter gjøre en Indstilling derom, erklærer han sig enig med Statsrevisionen og yttre: „Seg for mit Vedkommende finder ikke, at der er nogen Grund til en saadan formel Behandling. Der er i mine Tanker her en Modsetning tilfæde mellem Bogtaven og Aanden, en Mod-